Hoofdstuk 4

DE 'EU BRUSSEL' VANDAAG DE DAG:

Wat het olie- en farmaciekartel en hun aandeelhouders voor U verzwijgen

De verdragen van de EU: De pogingen van het olie en farmacie kartel om hun macht over Europa te bevestigen

Op het politieke vlak zag men in de jaren 90 en in de eerste tien jaar van de 21e eeuw het olie en farmacie kartel steeds eerzuchtiger stappen ondernemen om hun politieke macht over Europa te versterken – het uiterste doel was daarbij de instelling van een wereld politburo om zich te verdedigen tegen natuurlijke gezondheidsmiddelen en om het wereld monopolie van het kartel op gepatenteerde medicijnen zeker te stellen. De voornaamste onderdelen van deze pogingen waren de ondertekening van het verdrag van Maastricht in 1992; het verdrag van Amsterdam in 1997; het verdrag van Nice in 2001 en het Verdrag van Lissabon, dat in december 2009 een wet werd.

Wat de meerderheid van deze verdragen betreft moet worden vastgesteld, dat de overgrote meerderheid van de Europeanen hoe dan ook niet in de gelegenheid gesteld werden om de beslissingen van hun regeringen af te wijzen om hun rechten en vrijheden weg te geven door deze verdragen te ondertekenen. Als de EU Brussel een echte democratie zou zijn, zouden de Europese burgers natuurlijk eerst een kans hebben gekregen om hun mening te uiten in openbare referenda. Naar alle waarschijnlijkheid zouden deze verdragen nooit ondertekend zijn geworden.

Het verdrag van Maastricht:

- Herstructureerde de EU en opende de weg tot politieke integratie, waarmee het kartel een grotere mate van macht over de Europese naties kreeg.

- Stelde een economische en monetaire unie vast, waardoor het kartel een grotere mate van economische macht kreeg over de Europese naties.

- Legde een gemeenschappelijk buitenlands-, en veiligheidsbeleid vast waarmee het kartel een grotere macht kreeg over de activiteiten van de EU naties op internationaal niveau.

De ondertekening van het verdrag van Maastricht, 7 februari 1992

- Stelde een "gebruikers bescherming" beleid vast waardoor het kartel de mogelijkheid kreeg dit te gebruiken om haar belangen op te leggen. De zogenaamde voedingssupplementen richtlijn van de EU – in 2002 ingevoerd – is hier een klassiek voorbeeld van, waarbij over geheel Europa beperkingen werden opgelegd op de verkoop van vitaminen en minerale supplementen zogenaamd omdat dit nodig was om "een hoog niveau van bescherming van de gebruikers" te bewerkstelligen. In werkelijkheid waren deze beperkingen natuurlijk bedoeld om de omzet van de multi-miljarden euro's van synthetische gepatenteerde medicijnen van de farmaceutische industrie veilig te stellen. Deze werden als gevolg van de ontdekking van de samenhang van scheurbuik en hart-, en vaatziekten, bedreigd door het gebruik van niet patenteerbare behandelingen zoals vitaminen.

Het verdrag van Amsterdam:

- Bracht zaken met betrekking tot het vrije verkeer van personen binnen het juridische raamwerk van de EU. Dit maakte het noodzakelijk om informatiesystemen in het leven te roepen op Europese schaal, waardoor het kartel grotere mogelijkheden kreeg om zich in de privélevens van de Europese burgers te mengen.

- Gaf toestemming om Europol (het Europese Politie Bureau) activiteiten verder te ontwikkelen, waardoor het kartel de mogelijkheid kreeg haar toezicht op de vrijheden van de Europese burgers over de landsgrenzen te vergroten.

- De gemeenschappelijke veiligheidspolitie werd verder ontwikkeld ten einde geleidelijk een gemeenschappelijke verdedigingspolitiek te vormen, waardoor het kartel de mogelijkheid kreeg om eventueel de militaire controle over de wereld te verkrijgen.

De Europese leiders verzameld om het Verdrag van Amsterdam te tekenen, 2 oktober 1997

Voor verdere informatie: GB3AT833

De invloed van het olie en farmacie kartel op de inhoud van het verdrag van Amsterdam en het risico beoordelingssysteem door de EU

In januari 2010 publiceerden academici van de universiteiten van Bath en van Edinburgh in het Verenigd Koninkrijk bewijs, dat de fabrikanten van olie, farmaceutica, chemicaliën en tabak gezamenlijk in de negentiger jaren van de vorige eeuw een succesvolle lobby strategie aangingen om de politieke besluitvorming van de EU in hun voordeel te beïnvloeden.

Volgens dit onderzoek, dat werd gepubliceerd in het tijdschrift Public Library of Science Medicine en waarvan verslag wordt gedaan op de website van euobserver.com, voerden grote bedrijven met inbegrip van Shell, Bayer, Zeneca, SmithKline Beecham, Unilever, Tesco, en British American Tobacco Company, een campagne gericht op de vorming van het risico beoordelingssysteem van de EU om zeker te stellen, dat het de bedrijfsbelangen zeker stelde ten koste van de algemene gezondheid.

Deze vorm van risicoanalyse die deze multi-nationals doorduwden werd uiteindelijk door de EU ingebracht met het aangaan van het Verdrag van Amsterdam.
Het is daarom veelbetekenend, dat de voedingssupplementen richtlijn van de EU, die in 2002 tot wet werd verklaard, risico analyse gebruikt als een middel om in heel Europa beperkingen op te leggen aan de verkoop van vitaminen en minerale aanvullingen, waardoor de verkoop van de synthetische gepatenteerde medicijnen van de farmaceutische industrie beschermd werd.

Het Verdrag van Nice:

- Voerde een bevoegd meerderheids-stemsysteem in van de Raad van de EU, waarmee de mogelijkheid van de individuele leden van de EU staten werd verminderd om zich te verzetten tegen de belangen van het kartel. Als gevolg van deze verandering bezitten de drie voornaamste kartellanden – Duitsland, Frankrijk en Groot Brittannië – samen met Italië het machtsevenwicht in de raad.

- Het vermeerderde en herverdeelde het aantal zetels in het Europese Parlement in het voordeel van de drie voornaamste kartellanden – Duitsland, Frankrijk, Groot Brittannië – en Italië.

De ondertekening van het Verdrag van Nice, 26 februari 2001.

Het Verdrag van Lissabon

Het Verdrag van Lissabon, dat in december 2009 in de Europese Unie tot wet werd, bracht de pogingen van het Olie en Farmacie kartel om haar politieke macht over Europa te versterken op een nieuw hoger niveau.
Met de bedoeling om de opzet van de 'EU Brussel' te wettigen, vormt het verdrag de grondslag voor een toekomstig Europa dat principieel ondemocratisch is. Als een duidelijke stap in de richting van een geheel Europa omvattend dictatorschap voorziet het verdrag in:

- Geen scheiding van grondwettelijke machten – waarmee dus het belangrijkste kenmerk van een democratie wordt uitgeschakeld.

- Geen mogelijkheid voor het Europese volk om op democratische manier hun president te kiezen. Deze wordt daarentegen in het geheim gekozen door de Europese politieke elite ten gunste van de kartel belangen.

- Geen mogelijkheid voor het Europese volk om de 27 leden tellende "Europese Commissie" te kiezen. In tegenstelling wordt dit uitvoeringsorgaan of Kabinet van de Europese regering "aangesteld" door de Europese politieke elite ten gunste van de kartel belangen.

- Geen mogelijkheid voor het Europese volk om de Europese Commissie te vervangen – zelfs als het in overweldigende meerderheid van mening is dat het de mensenrechten heeft overtreden.

- Geen mogelijkheid voor het Europese volk om haar rechten en vrijheid te beschermen tegen verdere uitholling. Ontworpen als een "zichzelf verbeterende wetgeving", maakt het Verdrag van Lissabon het mogelijk voor de 'EU Brussel' te beslissen om meer macht toe te eigenen zonder genoodzaakt te zijn het volk een referendum te gunnen.

De ondemocratische geschiedenis van het Verdrag van Lissabon

De "Vergadering aangaande de Toekomst van Europa" een lichaam dat werd voorgezeten door de Franse President Valéry d'Estaing, was oorspronkelijk begonnen met werken aan de zogenaamde "Europese Grondwet" in februari 2002. Het ontwerp werd aan een EU top in juni 2003 gepresenteerd en werd in juni 2004 aangenomen.

In mei 2005 echter stemde het Franse volk in een nationaal referendum 'NEE' tegen deze grondwet. In juni 2005 stemde het Nederlandse volk in een nationaal referendum ook 'Tegen'. De grondwet werd vervolgens opzij gelegd voor een "bedenktijd" en voor een korte tijd leek het er op, dat het niet weer ten berde zou worden gebracht.

In januari 2007 nam Duitsland, onder Angela Merkel, het presidentschap van de EU over en verklaarde de bedenktijd als voorbij. Slechts twee maanden later werd in maart de verklaring van Berlijn – dat het voornemen van de EU lidstaten omschreef om tijdig, voor de verkiezingen voor het parlement in 2009, met een nieuw Europees verdrag in te stemmen – met algemene stemmen door alle EU lidstaten aangenomen. De tekst van het nieuwe verdrag – sindsdien aangeduid met het Verdrag van Lissabon – werd vervolgens op 4 juni 2007 vrijgegeven.

De Duitse Kanselier Angela Merkel was toonaangevend in de wederopstanding van de Europese Grondwet en de naamsverandering in het Verdrag van Lissabon.

Tot de grote schrik van de Fransen en de Nederlanders – en miljoenen democratische mensen in Europa – bleek dat 86% van de artikelen overgenomen waren uit de verworpen Europese Grondwet. Toen de schrik omsloeg in woede moest zelfs Valéry d'Estaing – de voornaamste samensteller van die grondwet – toegeven, dat de verschillen tussen het verdrag en de grondwet "gering waren en ver te zoeken en meer schoonheidscorrecties waren dan werkelijke veranderingen".

Ondanks het openlijke bedrog dat had plaats gevonden werd het Verdrag van Lissabon in Portugal door de leiders van de 27 lidstaten van de EU op 13 december 2007 ondertekend. De enige natie, die het

Britse Eerste Minister Gordon Brown en Franse President Nicolas Sarkozy belden José Socrates, de Portugese Eerste Minister om er op aan te dringen dat een referendum over het Verdrag van Lissabon niet nodig was.

verdrag later voor een publiek referendum voordroeg was Ierland; in alle andere 26 lidstaten – inclusief Frankrijk en Nederland, die beiden eerder in openbare referenda hadden tegengestemd – werd het verdrag door de verschillende nationale parlementen van de andere landen – zonder enige openbare stemming aangenomen.

In Portugal werd een referendum over het verdrag uitgesloten onder druk van de Britse eerste minister Gordon Brown en de Franse president Nicolas Sarkozy. Brown en Sarkozy telefoneerden met de Portugese eerste minister, José Socrates. Zij beweerden nadrukkelijk, dat een openbare stemming niet nodig was. (Sarkozy had zelf het Franse volk een referendum over het verdrag ontzegd, ondanks dat 58% van het volk dit wilde.)

In juni 2008 ging het Ierse volk naar de stembureaus voor hun referendum over het verdrag en stemden een duidelijk 'Nee', daarmee een afspiegeling gevend van de stemmen van Frankrijk en Nederland over de Europese Grondwet in 2005. In een duidelijk bewijs van verzet tegen de EU Brussel, werd het Verdrag van Lissabon weggestemd door 33 van de 43 Ierse kieskringen. Met een opkomst van 53% zou elke ware democratie geluisterd hebben naar de stem van het volk en het verdrag in de prullenbak gegooid hebben.

Daarentegen – en ondanks dat peilingen uitwezen, dat driekwart van de Ierse stemmers tegen een tweede referendum over het verdrag waren – kwam de ware aard van de EU naar voren door te eisen, dat Ierland weer ging stemmen om een "goed" resultaat te krijgen. In plaats van te buigen voor de wil van het volk, zoals in iedere ware democratie zou gebeuren, reageerden de leiders van de Europese Unie op het 'Nee' door Ierland een ultimatum te stellen van vier maanden om duidelijk te maken hoe het de publieke steun voor het verdrag kon verwerven. Speciaal Nicolas Sarkozy stond er op, dat de Ieren weer gingen stemmen.

Ierse referendum over het Verdrag van Lissabon, juni 2008

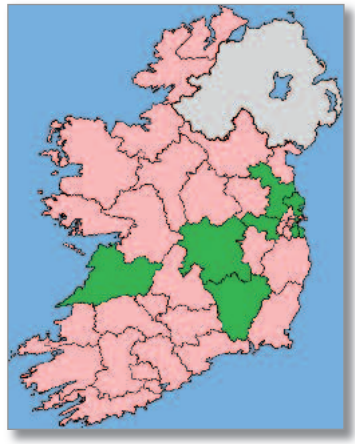

In het Ierse referendum van juni 2008 werd het Verdrag van Lissabon door 33 van de 43 kiesdistricten afgewezen. De districten die het verdrag afwezen zijn in roze weergegeven.
Bron: Wikipedia.

Vervolgens, na politieke tussenkomst van de Europese Commissie; werden subtiele bedreigingen aan het Ierse kiezerskorps gericht – bemoeienis door bedrijven als Ryanair (dat een half miljoen euro's uitgaf aan een campagne voor een 'Ja'), Intel (dat enige honderd duizenden spendeerde), en de farmaceuticareus Pfizer (die openlijk waarschuwde voor een "kapitaalvlucht" als Ierland 'Nee' stemde). Het ergste van alles was het negeren van de Ierse richtlijnen op onpartijdigheid van de media (waarmee gesteld werd, dat commerciële radio-, en televisiezenders geen gelijke zendtijd hoefden te verstrekken aan beide zijden in de debatten over het verdrag). Hierop stemde het Ierse volk in een tweede stemming 'Ja' in oktober 2009. Als gevolg daarvan werd het verdrag tot Europese wet verklaard op 1 december 2009.

Feiten en verzinsels aangaande het Verdrag van Lissabon

Verzinsel:
Het Verdrag van Lissabon verandert de basis van Europa niet.

De feiten zijn: Artikel 1 van de Amendamenten op het Verdrag van de Europese Unie en het verdrag, dat de Europese Gemeenschap vestigde, opgenomen in het Verdrag van Lissabon, stellen vast dat "De Unie de Europese Gemeenschap zal vervangen en opvolgen". Aansluitend hierop stelt Artikel 46A dat "De Unie een rechtspersoon zal zijn". Het is dus duidelijk, dat de na-Lissabon Unie een geheel nieuwe constitutionele en juridische eenheid is en dat de Europese Gemeenschap, waarvan 27 staten lid waren, opgehouden heeft te bestaan.

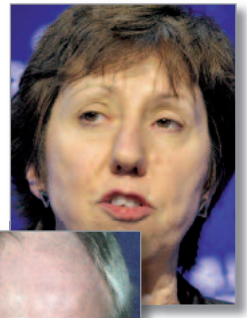

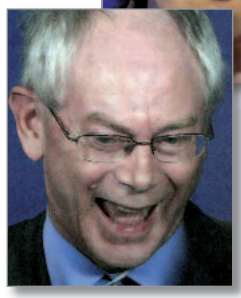

Krachtens het Verdrag van Lissabon werd Herman van Rompuy aangesteld als EU President, terwijl Catherine Ashton werd aangesteld als Minister van Buitenlandse Zaken. In beide gevallen kregen de burgers van Europa hoe dan ook geen kans om over deze aanstellingen te stemmen.

Daarbij, onder artikel 24 van de Amendementen op het verdrag aangaande het verdrag op de Europese Unie en het verdrag dat de Europese Gemeenschap vestigde, kan de EU Brussel verdragen aangaan met andere naties of internationale organisaties uit naam van haar lidstaten op alle gebieden van haar bevoegdheid.

En natuurlijk mogen wij niet vergeten, dat het Verdrag de post van President (waarin Hermen van Rompuy werd aangesteld zonder openbare stemming); de EU Minister van Buitenlandse Zaken (waartoe Catherine Ashton werd aangesteld zonder openbare stemming) en het Diplomatieke Korps ontstond.

In werkelijkheid is het zichtbaar, dat de “Oorspronkelijke basis” van Europa feitelijk wezenlijk is veranderd.

Verzinsel:
Het Verdrag van Lissabon vergroot de democratische controle van de nationale parlementen.

De feiten zijn: In alle opzichten en doelstellingen geeft artikel 7 van het Protocol over de toepassing van de Principes van Ondergeschiktheid en Evenredigheid aan de nationale parlementen slechts de macht om te klagen over de zaken waarmee zij het oneens zijn. In werkelijkheid maakt het slechts een manier mogelijk waarmee een bezwaar kan worden gemaakt als het wordt gesteund door een derde van de nationale parlementen. Echter, de EU is helemaal niet verplicht om haar handelingen te veranderen of in te trekken en kan eenvoudigweg ervoor kiezen om een dergelijke klacht ter zijde te schuiven.

Daarbovenop, al zou zelfs een meerderheid van de nationale parlementen een bezwaar indienen aangaande een juridisch voorstel van de Europese Commissie, dan nog is er geen verplichting voor de Commissie om ook maar enige van haar handelingen te veranderen of in te trekken. In een dergelijke situatie kan het er eenvoudigweg voor kiezen een bezwaar ter zijde te leggen en verwijzen, dat het opgelost moet worden door de Europese Raad en het Europese Parlement. Als zodanig, in plaats van de democratische controle door de nationale parlementen te verhogen, is het duidelijk dat in de praktijk de bureaucratische hordes, die overwonnen moeten worden, het uiterst onwaarschijnlijk maken.

Verzinsel:
Het Verdrag van Lissabon maakt het besluitvormingsproces van de EU Brussel democratischer.

De feiten zijn: Van alle verklaringen is dit wel de meest onoprechte van allemaal. Aan de ene kant blijft het aan het Europese Parlement, in tegenstelling tot een echte democratie, onmogelijk om vrijelijk wetten op te stellen en uit te voeren. Aan de andere kant, zoals reeds beschreven, riep het Verdrag van Lissabon de functies van EU President en EU Minister van Buitenlandse Zaken in het leven en bepaalde, dat beiden moesten worden benoemd zonder publieke stemming. Daarnaast worden natuurlijk de 27 leden van de EU Commissie ook benoemd zonder publieke stemming.

Het Verdrag van Lissabon is zelf aanvullend en kan aangevuld worden zonder overleg met de Europese burgers middels referenda.

Om de zaak nog erger te maken, Artikel 48 van de Amendementen op het Verdrag van de Europese Unie en het Verdrag ter Instelling van de Europese Gemeenschap, die in het Verdrag van Lissabon zijn opgenomen, maken overduidelijk, dat dit Verdrag zelf verbeterend is; in de toekomst kan het geamendeerd worden, zonder dat een Intergouvernementele Conferentie nodig is of overleg met de burgers middels een referendum.

Met deze feiten in ons achterhoofd, zal het duidelijk zijn, dat, het uitvoerende beslissingsapparaat van de EU feitelijk een vorm is van ongekozen dictatorschap.

Verzinsel:
Het Verdrag van Lissabon reageert op de zorgen, die door de Europese burgers naar voren gebracht worden en zal de rechtmatigheid verbeteren middels het werk van de EU Brussel.

De feiten zijn: Gezien het feit, dat de betrokken burgers van Frankrijk en Nederland overduidelijk de zogenaamde "Europese Grondwet" afwezen in nationale referenda in 2005, en het feit, dat 96% van de tekst van het Verdrag van Lissabon hetzelfde is als die van de Grondwet en dat meer dan 99% van de Europese stemgerechtigden helemaal geen kans kregen om erover te stemmen, maakt het wel heel ongerijmd van de EU om deze bewering waar te maken.

EU VERKIEZINGEN 2009

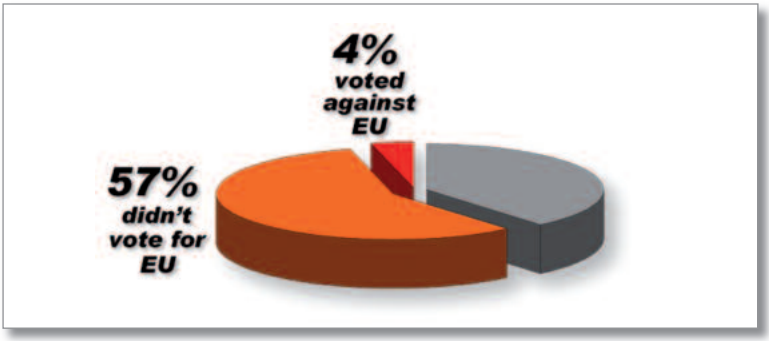

57% van de burgers, die stemgerechtigd waren voor de EU verkiezingen van 2009 bleven met opzet weg, terwijl een volgend 4% weloverwogen tegen het EU dictatorschap stemden.

Vervolgens moet men niet vergeten dat 57% van de stemgerechtigde kiezers van Europa in juni 2009 protesteerden tegen de EU Brussel door zich met opzet te onthouden van stemmen, terwijl een verdere 4% van de stemgerechtigden een weloverwogen stem uitbrachten tegen het EU dictatorschap door op andere partijen te

stemmen, die anti EU waren of tegen het Verdrag van Lissabon. Als zodanig is enig Idee, dat het Verdrag van Lissabon beantwoordt aan de belangen van deze mensen op zijn minst bedrog.

Verzinsel: Het Verdrag van Lissabon vormt geen Europees leger.

De feiten zijn: Artikel 28A (c) 3, paragraaf 1 van de Amendementen aan het Verdrag van de Europese Unie en het Instellingsverdrag van de Europese Gemeenschap, zoals opgenomen in het Verdrag van Lissabon, stelt dat “Lidstaten burgerlijke en militaire krachten ter beschikking moet stellen aan de Unie voor het nakomen van de gezamenlijke veiligheid en verdedigingspolitiek”. Paragraaf 2 militariseert de EU nog sterker door vast te stellen dat, “Lidstaten hun militaire mogelijkheden moeten verbeteren" en maakt duidelijk, dat het Europese Verdediging Agentschap in deze amendementen zal worden opgenomen.

Wat de politieke aandeelhouders van de EU Brussel zeiden over het Verdrag van Lissabon

Vergelijkend met de Europese Grondwet:

"Zonder het te merken zal de publieke opinie gewend raken aan de voorstellen, die wij hen rechtstreeks niet durven voor te leggen …… Alle eerdere voorstellen zullen in de nieuwe tekst staan, maar zullen op de een of andere manier verborgen en verbloemd zijn".
Valéry Giscard D'Estaing, vroeger Franse President en voorzitter van de vergadering, die de Europese Grondwet samenstelde. Le Monde, 14 juni 2007 en in Sunday Telegraph, 1 juli 2007.

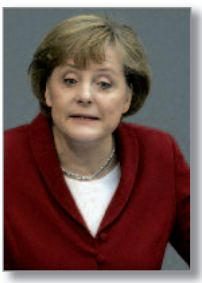

"De hoofdzaak van de grondwet is behouden gebleven. Dat staat vast".
Duitse Kanselier Angela Merkel, toespraak in het Europese Parlement, 27 juni 2007.

"Het goede om het geen grondwet te noemen is dat niemand dan om een referendum kan vragen".
Giuliano Amato, vroegere Italiaanse Eerste Minister en Vice-Voorzitter van de vergadering, die de Europese Grondwet samenstelde toespraak aan de London School of Economics, 21 februari 2007.

"De hoofdzaak die was overeengekomen in 2004 is behouden. Wat er niet meer staat is de benaming 'Grondwet''.
Dermot Ahern, Ierse Minister van Buitenlandse Zaken, Daily mail Ireland, 25 juni 2007.

"Feitelijke ongrijpbaarheden zijn dus in de plaats gekomen voor eenvoud als de voornaamste benadering tot een verbeterde EU. Voor wat betreft de veranderingen, die nu voorgesteld worden, zijn de meeste uiterlijke veranderingen, die geen praktisch effect hebben. Ze zijn eenvoudigweg bedacht om bepaalde regeringsleiders te helpen het idee van een bekrachtiging middels een parlementaire actie aan de burgers te verkopen in plaats van referendum".
Dr. Garret FitsGerald, vroegere Ierse Taoiseach,
Irish Times, 30 juni 2007.

Over het punt of zij werkelijk de bedoeling hadden dat de burgers het zouden begrijpen.

"Zij beslisten, dat het stuk onleesbaar moest zijn. Als het onleesbaar is, is het niet grondwettelijk, dat was zo'n beetje het idee …… stel U de eerste Minister van Groot Brittannië voor – hij gaat naar het House of Commons en zegt: 'Kijk eens, het is absoluut onleesbaar, het is een typisch Brussels verdrag, niets nieuws, geen referendum nodig.' Indien u het op het eerste gezicht kan begrijpen, dan zou er een reden zijn voor een referendum, want dat zou betekenen dat er iets nieuws was".
Giuliano Amato, vroeger Italiaanse Eerste Minister en Vice-Voorzitter van de Vergadering, die de Europese Grondwet ontwierp, opgenomen door Open Europe, The Centre for European Reform, Londen 12 juli 2007.

"Het doel van het Grondwetverdrag was, dat het leesbaar zou zijn; het doel van dit verdrag is dat het onleesbaar is …… De Grondwet was bedoeld om duidelijk te zijn, terwijl dit verdrag onduidelijk moest zijn. Het is een succes".
Karel de Gucht, minister van Buitenlandse zaken van België, Flandreinfo, 23 juni 2007.

Aangaande het 'Nee' stemmen tegen het verdrag in 2008:

"Alle politieke leiders weten donders goed, dat als dezelfde vraag aan de kiezers was voorgelegd in een referendum, dat het antwoord in 95 % van de Naties waarschijnlijk ook Nee geweest zou zijn".
Charlie McCreevy, Ierse gevolmachtigde bij de EU, Irish Times, 27 juni 2009

Betreffende de Franse 'Nee' stem tegen de Europese Grondwet (waarmee het verdrag 96% gemeen heeft) in 2005:

"Frankrijk liep juist voor op de andere landen door Nee te stemmen. Het zou in alle lidstaten gebeurd zijn als zij een referendum hadden gehad. Er is een kloof tussen het volk en hun regeringen …… Een referendum zou Europa nu in gevaar brengen. Er komt geen verdrag als wij een referendum hadden in Franrijk, dat dan gevolgd zou zijn met een referendum in het Verenigd Koninkrijk".
De Franse President Nicolas Sarkozy, sprekend tijdens een bijeenkomst van oudere MEPs, The Economist, 14 november 2007

Betreffende het afnemen van macht en gezag van het volk:

".. Ik denk, dat het een goed idee is om deze langzame en doeltreffende manier – die de nationale Staten vrijwaard van ongerustheid terwijl zij van hun macht worden ontdaan – te vervangen met grote institutionele sprongen … Daarom ben ik er voor om langzaam aan te gaan, om delen van gezag beetje bij beetje af te brokkelen, daarbij plotselinge overgangen van nationale naar federale macht vermijdend. Naar mijn mening is dat de manier om het gemeenschappelijke Europese staatsbeleid op te bouwen..."

Eerste Minister van Italië Giuliano Amato voordat hij Vice-Voorzitter werd van de Europese Grondwet Vergadering, interview met Barbara Spinelli, La Stampa, 13 juli 2000

Het olie en farmacie kartel brengt Nicolas Sarkozy aan de macht in Frankrijk

In 2007 werd Nicolas Sarkozy in Frankrijk aan de macht gebracht door het olie en farmacie kartel. Als zoon van een Hongaarse aristocraat was zijn opkomst en verkiezing een onderdeel geweest van "Plan B" van het kartel. Voor het geval, dat het Witte Huis in de VS verloren ging aan mensen, die minder goedgezind waren ten opzichte van de belangen van het kartel dan President George W. Bush – het geen uiteindelijk ook gebeurde toen President Barack Obama in november 2008 werd gekozen – moest het kartel er zeker van zijn dat andere invloedrijke regeringen meteen konden inspringen bij zo'n verlies. In dit geval was het nucleair bewapende Frankrijk een goede kandidaat.

De opkomst van de macht van Sarkozy werd door het kartel zorgvuldig opgebouwd. In 2004, toen Sarkozy nog Minister van Binnenlandse Zaken was, dwong hij de fusie af tussen de Franse farmaceutische dwerg Sanofi en het Zwiters/Duitse Aventis/Hoechst. De N.V. Hoechst, de meest 'waardevolle' bruid in dit gedwongen huwelijk was één van het beruchte bedrijven trio (samen met Bayer en BASF), die Hitler aan de macht hadden gebracht en de voorbereidingen voor WO II hadden gefinancierd, waaronder het Auschwitz concentratiekamp. Met de verhuizing van de N.V. Hoechst van Duitsland naar Frankrijk verhuisde ook alle kennis mee – hoe politieke aandeelhouders aan te trekken, de uitvoerende macht aan zich te binden, hoe een quasi dictatoriale regering op te bouwen en uiteindelijk wereldoverheersing te bereiken. De wijziging van de economische macht en politieke kennis van het vroegere Nazi Duitsland naar Frankrijk was een van de perfecte camouflages, die het kenmerk zijn van het kartel.

De verkiezingscampgne van Sarkozy was bijna een volledige kopie van de verkiezingen in Duitsland van WO II. De verkiezingscampagne van de kandidaat van het kartel werd gefinancierd door Franse olie-, farmacie- en nucleaire energiebedrijven geholpen door propaganda in de media van het kartel. Op bijna dezelfde manier als in de jaren 30, leidde Sarkozy zijn verkiezingscampagne met het thema vreemdelingenhaat en immigranten in een poging de conservatief denkende Fransen in de armen van de kandidaat van het kartel te drijven. Sarkozy ging zelfs zo ver om de stemloze jeugdigen in de Parijse voorsteden "uitschot" te noemen en daarmee met opzet het politieke klimaat aan te sturen en zichzelf als de kandidaat voor "orde en recht" te noemen. Na in de verkiezingen van 2006 aan de macht gekomen te zijn kroonde hij zichzelf samen met Angela Merkel als de nieuwe leiders van de EU op een manier, die overeenkomsten toont met die van middeleeuwse keizers.

Maar Europa was niet genoeg voor Sarkozy en zijn NV begunstigers. Na twee jaar als President benoemde hij zichzelf als de leider van een Mediterraan keizerrijk, waarbij meer dan een dozijn landen om de Middellandse Zee onder het gezag van het kartel werd gebracht. Het gezamenlijke EU/Mediterrane keizerrijk komt opvallend overeen met het Romeinse Rijk ten tijde van Julius Ceasar, één van de historische figuren, naast Napoleon, die Sarkozy tracht na te streven.

Sarkozy – verbanden met de NV's
De opkomst van Sarkozy in de politieke macht in Frankrijk in 2006 werd gefinancierd door het Franse bedrijfsleven. Zijn voornaamste financiers worden hieronder beschreven.

Maar deze steun van het bedrijfsleven alleen was niet genoeg om hem verkozen te krijgen. Daarom werd zijn verkiezingscampagne gedreven door het systematische oproepen van angst – overeenkomstig de verkiezing van Bush in 2004. Sarkozy ging echter nog een stap verder; hij voegde haat tegen immigranten als een keurmerk voor zijn campagne. Sarkozy werd wereldwijd beroemd door de jonge immigranten, 'uitschot" te noemen –

waarmee hij de raciale haat aanwakkerde. Deze methode van psychologische oorlogsvoering tegen zijn eigen volk was er op gericht om bange en geintimideerde stemmers in zijn armen te drijven.

De twee poten waarop de verkiezingscampagne van Sarkozy berustte – opvallend ten dienste van de kartel belangen en tegelijkertijd de steun van de kiezers afdwingend door angst aan te wakkeren – zijn een getrouwe kopie van een andere verkiezingscampagne, die werd gefinancierd door het olie en farmacie kartel in 1933. In dat jaar bracht het Duitse kartel I.G. Farben (Bayer, BASF en Hoechst, tegenwoordig onderdeel van het Franse Sanofi Aventis) een andere gewetenloze politicus aan de macht met verwoestende gevolgen. De bijzonderheden betreffende deze steun van het olie en farmacie kartel in 1933 achter de opkomst van de Nazi partij zijn vastgelegd in de verslagen van het oorlogsmisdaden Tribunaal te Nürnberg tegen I.G. Farben in 1948.

De geschiedenis leert ons: "Zij, die zich het verleden niet willen herinneren, zijn gedoemd het te herhalen"(George Santayana)

De NV belangen, die Sarkozy aan de macht brachten.

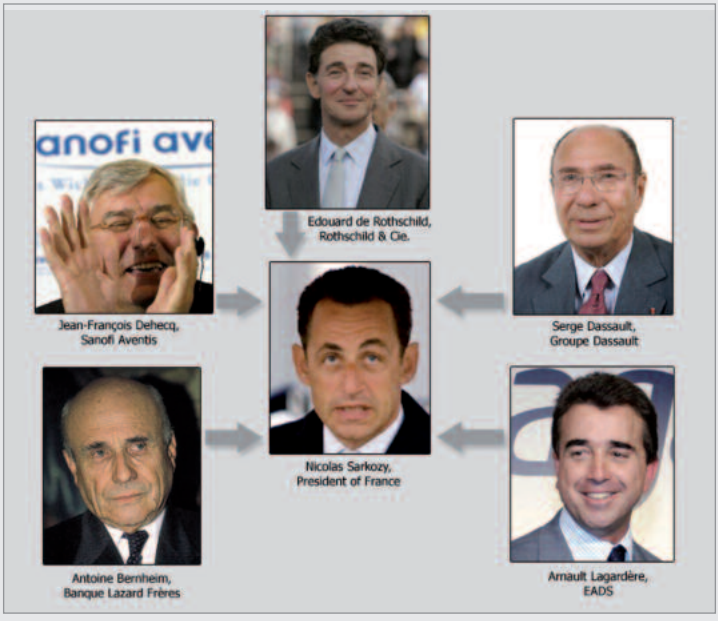

Op het moment, dat de gehele wereld rijp is om waterstof en andere bruikbare energievormen te accepteren, probeert Sarkozy – als een wanhopige verkoper – het gebruik van verouderde atoomenergie technieken op te dringen aan vele ontwikkelings-, en marginale landen in de hoop ze afhankelijk te maken van het olie, farmacie en atoomenergie kartel.

In de ogen van het kartel is Sarkozy de ideale vervanger van George W. Bush als de voornaamste aandeelhouder van haar wereldbelangen.

Infiltratie van de vrijmetselarij en de mafia. Bedrog, corruptie, propaganda en de uitholling van burgerlijke vrijheid binnen de EU Brussel

Morele waarden of dubieuze connecties?
Corruptie onder haar functionarissen is een voortdurend probleem binnen de Europese Commissie sinds het begin. Stereotiep voor de Commissarissen aangaande zedelijke kwesties kan misschien het beste worden samengevat van een gebeurtenis, dat plaats vond in november 2004. Rocco Buttiglione een devote Katholiek en persoonlijke vriend van de toenmalige Paus Jan-Paul II, was aangesteld als een van de nieuwe leden van de Europese Commissie. Kort daarna werd hij afgewezen wegens zijn sterke Katholieke geloof, dat hij openlijk had verdedigd.

Buttiglione werd vervangen door Franco Frattini, een intieme vriend van de Italiaanse Eerste Minister Silvio Berlusconi. Zoals in een verslag van The Times in Londen van 10 november 2004 gaf Buttiglione bij zijn vertrek een waarschuwing mee, over Frattini: "Ik hoop dat niemand hem vraagt of hij een vrijmetselaar is."

Franco Frattini, Vice President van de Europese Commissie voor Justitie, Vrijheid en Veiligheid, 2004-2008

Ondanks deze openlijke waarschuwing, werd Frattini plaatsvervangend President van de Europese Commissie met, ironisch genoeg, verantwoordelijkheid voor Justitie, Vrijheid en Veiligheid. In deze hoedanigheid tussen 2004 en 2008 zag Frattini persoonlijk toe op het politiek gekonkel van wetgeving, dat de burgerrechten over heel Europa zou beknotten en feitelijk ieder facet van het leven van de Europese burgers zou beïnvloeden. Deze gebeurtenis, hoe onschuldig deze mag lijken, werpt een onthullend licht op de morele waarden van de "EU Brussel".

Infiltratie in de "EU Brussel" door de Vrijmetselaars en de Maffia.

De Vrijmetselarij is sinds 1981 een gevoelig onderwerp in Italië toen een geheime en onwettige rechtse Vrijmetselaarsloge, bekend als P2 (Propaganda Due) in een openbaar schandaal, werd opgerold. Het is daarom opmerkelijk, dat Silvio Berlusconi, voormalig Eerste Minister van Italië, één van de duizend namen bleek te zijn, die als leden geregistreerd stonden – samen met andere hooggeplaatste personen in het bankwezen, de handel, geheime diensten, de media, militairen en de politiek. Beweerd werd dat Berlusconi, die in 2009 gelinkt werd aan een campagne van de Maffia, zich in 1978 bij de P2 aansloot.

Ligio Gelli, de vroegere Grootmeester van P2 (Propaganda Due), een onwettige rechtse Vrijmetselaarsloge met verbindingen met het Nazisme. Lid van P2 was onder andere: Silvio Berlusconi. (Afbeelding Wikipedia)

In historisch opzicht is het welbekend, dat P2 contacten had met uiterst rechtse groeperingen. Licio Gelli, de vroegere Grootmeester werd in 1998 gevangen gezet wegens corruptie en bedrog in verband met het Banco Ambrosiano schandaal en werd door de *New York Times* openlijk beschreven als een "bekende Fascist". De onderzoekend schrijver David A. Yallop stelt in zijn boek: 'In God's naam: Een onderzoek naar de moord op Paus Johannes Paulus I' dat Gelli betrokken was bij een samenzwering, die leidde tot de moord op Paus Johannes Paulus I, die in 1978 slechts 33 dagen als Paus fungeerde.

Nog verontrustender zijn sommige bronnen met inbegrip van de *New Zealand Herald* en *The Observer* in Engeland, die verbanden leggen tussen P2 en staatsterrorisme. Ondertussen zijn er anderen, zoals de BBC, die stellen, dat P2 verbindingen had met zowel de Maffia als uiterst rechtse terroristische groeperingen.

Bedrog in de Europese Commissie en de bestraffing van klokkenluiders

In 1999 moest de gehele Europese Commissie onder Jacques Santer en masse aftreden na de publicatie van een rapport van een klokkenluider. Eén van de voornaamste mikpunten van het rapport was de Franse Gevolmachtigde Edith Cresson, die werd beschuldigd ernstig en herhaald bedrog te hebben gepleegd; vervalsing van contracten; kopieëren van andermans handtekeningen en verduistering van EU gelden voor persoonlijk gewin. Gedurende haar zitting als commissaris ging zij zelfs zo ver om een van haar naaste vrienden, René Berthelot, een tandheelkundig chirurg, als een hoogbetaalde EU adviseur aangaande HIV en Aids in dienst te nemen. Ondanks dat hij totaal geen ervaring had met HIV en Aids, werd Berthelot naderhand onbevoegd beoordeeld. In twee jaar tijd produceerde hij 24 bladzijden notities zonder enige waarde voor Cresson. In 2006 verklaarde het Europese Gerechtshof, dat Cresson haar verplichtingen als Europees Commissaris had geschonden.

De beschuldigingen, die de Europese Commissie uiteindelijk ten val brachten werden naar buiten gebracht door het Nederlandse lid van het Parlement, Paul van Buitenen, destijds werkzaam als accountant in de financiële controle afdeling van de Commissie. Als straf voor zijn klokkenluidersactie vanwege het overtreden van de normale procesgang werd zijn salaris met 50% gedurende vier maanden verminderd. Daarnaast werd hij overgeplaatst naar een onbeduidend baantje, het controleren van gloeilampen na productie.

Maar vergeleken met andere klokkenluiders kwam Van Buitenen er nog goed vanaf. In 2004 werd Marta Andreasen, de voormalige hoofd accountant van de Europese Commissie, ontslagen omdat zij beweerde, dat de boekhouding van de EU vol zat met “fondsen voor omkoping en bedrog”. Ondanks het feit, dat haar beschuldiging werd gestaafd door openbaar gemaakte rapporten van de EU accountants – die in 2004 geweigerd hadden de financiële verklaringen van het politieke blok gedurende 10 jaar, te ondertekenen, wijzende op veronderstelde pogingen tot bedrog – verwierp het bur-

gerlijke tribunaal van de EU haar verzoek om het ontslag te annuleren en hield vast, aan elk van de bezwaren, die tegen haar waren gemaakt door de Commissie.

Bedrog in het Europese Parlement

Het Galvin Rapport, genoemd naar Robert Galvin, de eigen verificatie accountant van de EU, werd aan het eind van 2006 geschreven als een accountantsonderzoek naar de uitgaven en toelagen als opgegeven door – als voorbeeld – 160 Europese Parlementariërs. De bevindingen behelsden ernstige en herhaalde afwijkingen in betalingen voor kantoorhulp en – diensten; twijfelachtige grote contante betalingen aan personeel en dienstverleners boven op hun salaris; onjuiste registratie en belastingontduiking; slechte of niet bestaande facturering; schimmige of niet geboekte onkostendeclaraties.

Dit omvangrijke verslag werd tot februari 2008 geheim gehouden, totdat het werd geopenbaard door het Britse Parlementslid Chris Davies. Zelfs toen bleef de inhoud geheim en slechts een selecte groep parlementsleden werd toegestaan het rapport te lezen in een afgesloten en bewaakte kamer. Nadat het nieuws naar buiten kwam en zij (de parlementariërs) werden beschuldigd van plegen van "zware fraude", stemden de parlementariërs tegen publicatie en voor het geheim houden van hun duistere onkostendeclaraties.

Corruptie in het "Anti Misdaad Bureau" van de EU

Zelfs Eurojust het zogenaamde anti misdaad bureau van de EU is betrokken bij corruptieschandalen. In december 2009 bij voorbeeld, nam Jose da Mota, hoofd van Eurojust ontslag nadat hij voor 30 dagen was geschorst wegens het onder druk zetten van Portugese aanklagers om een onderzoek naar corruptie te stoppen van de Portugese Eerste Minister Jose Sócrates. Volgens het persagentschap van UPI werd Sócrates beschuldigd van het aannemen van douceurtjes als dank, toen hij als Minister van Milieuzaken van Portugal een bouwproject op beschermd land goedkeurde.

De propagandaoorlog van de EU Brussel

Verre van op een doorzichtige manier te werken ten opzichte van de burgers, exploiteert de EU een enorme propaganda organisatie, die wordt betaald door de belastingbetalers.
Volgens Maria Rankka, die de Zweedse denktank Timbro beheert, geeft de nooit gekozen Europese Commissie geldbedragen uit, die veel groter zijn dan het officiële € 213 miljoen communicatie budget, aan door de EU gesponsorde radiozenders en websites. De voorbeelden die zij noemt omvatten ook het Europese radionetwerk 'Euranet' en het YouTube kanaal van de EU: "EU Tube".

Rankka beweert evenzo, dat de zender Euronews € 10,8 miljoen per jaar ontvangt uit fondsen van de EU. Net als het Brusselse – in Maastricht zetelende – Europese Journalisme Centrum, dat toekomstige verslaggevers traint, in 2008 een schenking ontving van € 1 miljoen. Het is duidelijk, dat als dergelijke organisaties zulke grote schenkingen ontvangen van een politieke organisatie, er serieuze vragen gesteld kunnen worden betreffende de objectiviteit van deze begunstigden.

Maar dat is nog niet alles, volgens Rankka geeft de EU ook schenkingen aan organisaties, zoals het Centrum voor Europese Politieke Studie, de Europese Beweging, Europa voor de Burgers en Vrienden van Europa. Gegeven hoe sterk pro EU deze organisaties zijn, lijkt het redelijk aan te nemen, dat dergelijke schenkingen eenvoudigweg aangemerkt mogen worden als een methode om de bewering van de EU, dat de burgerbevolking haar politiek steunt, te onderbouwen.

Tot nu toe hebben de propaganda activiteiten van de EU Brussel zich gericht op de kiesgerechtigde burgers . In de toekomst echter lijkt het er op, dat hun belangstelling zich zal verleggen naar kinderen. Sommige leden van het Europese Parlement bijvoorbeeld vragen nu, dat alle schoolkinderen in de 27 lidstaten gedwongen worden om Europese les te krijgen. Echter zonder twijfel, zal het beoogde leerplan – dat waarschijnlijk onderwerpen zal bevatten

als de “Oprichters” en “Hoe de EU het leven van alle dag beïnvloedt” – ertoe leiden, dat schoolkinderen niet de ware feiten zullen leren, zoals in dit boek beschreven.

De misleidingen van de EU met betrekking tot de rechten van de mens en fundamentele vrijheden

De EU Brussel heeft veel werk gemaakt om de illusie hoog te houden, dat het “de rechten van de mens en de fundamentele vrijheid van de burgers beschermt”. Van al het bedrog op dit gebied is de “Sakharov Prijs voor Vrijheid van Denken”, één van de klassieke voorbeelden. Ingesteld in 1988 “om personen of organisaties voor hun inspanningen op het gebied van rechten van de mens en fundamentele vrijheden te eren”, wordt de Sakharov Prijs ieder jaar toegekend door het Europese Parlement tijdens een formele zitting in Straatsburg (Frankrijk).

Uiteraard willen wij de inspanningen van sommige winnaars van deze prijs niet tekort doen. Maar het is wel heel vreemd dat uitgerekend de EU zo'n prijs uitreikt. Een EU die bezig is een politiestaat op te bouwen en de burgers hun vrijheden probeert te beperken. De EU drijft de spot met een fundamenteel principe van een democratie door het de burgers te beletten om hun vertegenwoordigers op het uitvoerende niveau van de regering, te kiezen. Daarnaast onderneemt de EU stappen om de burgers te beletten om wetenschappelijk bewezen natuurgeneeswijzen en informatie daarover, te kunnen betrekken.